

Zarzuty i główne argumenty

1) Po pierwsze skarżąca zarzuca Radzie naruszenie art. 15 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) Nr 597/2009 ⁽²⁾, w zakresie w jakim Rada pominęła okoliczność, że surowce wysłane z Królestwa Arabii Saudyjskiej nie były obciążone należnościami celnymi, a zatem dopuściła się błędu przy obliczaniu marginesu subsydiów. Skarżąca podnosi, że w niniejszej sprawie Rada:

— nieprawidłowo określiła kwotę subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych, ponieważ nie uwzględniła istnienia unii celnej pomiędzy członkami Rady Współpracy Zatoki Perskiej (GCC);

— nie uwzględniła wpływu tej unii celnej na wysokość subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych.

W związku z powyższym skarżąca podnosi, że cło wyrównawcze przekracza wysokość subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych stwierdzonych w dochodzeniu.

2) Po drugie skarżąca zarzuca Radzie naruszenie art. 30 ust. 5 rozporządzenia Rady (WE) Nr 597/2009 w zakresie w jakim Rada odmówiła uwzględnienia oświadczeń złożonych przez skarżącą w terminie w dniu 5 sierpnia 2010 r.

3) Po trzecie skarżąca zarzuca Radzie naruszenie art. 11 ust. 8 rozporządzenia Rady (WE) Nr 597/2009 w zakresie w jakim Rada nie zbadała w sposób prawidłowy informacji przedstawionych przez skarżącą w dniu 5 sierpnia 2010 r.

4) Po czwarte, skarżąca zarzuca Radzie naruszenie zasady prawidłowej administracji w zakresie w jakim Rada przyjęła zaskarżone rozporządzenie bez uwzględnienia wszystkich udostępionych jej informacji.

⁽¹⁾ Dz.U. 2010 L 254, s. 10.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 597/2009 z dnia 11 czerwca 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem towarów subsydiowanych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 2009 L 188, s. 93)

Skarga wniesiona w dniu 6 grudnia 2010 r. — Novatex przeciwko Radzie

(Sprawa T-556/10)

(2011/C 30/97)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Novatex Ltd, Karaczi, Pakistan (przedstawiciel: B. Servais, adwokat)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 857/2010 z dnia 27 września 2010 r. nakładającego ostateczne cło wyrównawcze i stanowiącego o ostatecznym pobraniu tymczasowego cła nałożonego na przywóz niektórych politereftalanów etylenu pochodzących z Iranu, Pakistanu i Zjednoczonych Emiratów Arabskich ⁽¹⁾,

— obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swej skargi, skarżąca podnosi dwa zarzuty.

Po pierwsze skarżąca zarzuca Radzie naruszenie art. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 597/2009 ⁽²⁾ poprzez błędne stwierdzenie, że ostateczny system podatkowy (FTR) jest schematem, który prowadzi do umorzenia należności rządowych, a zatem stanowi wkład finansowy i prowadzi do udzielenia korzyści skarżącej. Skarżąca podnosi, że:

— ostateczny system podatkowy nie może zostać uznany za wkład finansowy na podstawie art. 3 ust. 1 lit. a) pkt ii) rozporządzenia Rady (WE) No 597/2009, w związku ze znajdującymi zastosowanie przepisami porozumienia w sprawie subsydiów i środków wyrównawczych i ich wykładnią dokonaną w sporach przed WTO,

— sporne rozporządzenie narusza art. 3 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) Nr 597/2009, interpretowany w świetle mających zastosowanie przepisów porozumienia w sprawie subsydiów i środków wyrównawczych, poprzez stwierdzenie, że ostateczny system podatkowy stanowi korzyść udzieloną skarżącej.

Po drugie skarżąca zarzuca Radzie naruszenie:

— art. 3 ust. 2 I art. 6 lit. b) rozporządzenia Rady nr 597/2009 interpretowanego zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami porozumienia w sprawie subsydiów i środków wyrównawczych, przez wykorzystanie mającej zastosowanie w okresie dochodzenia stawki oprocentowania komercyjnego wskazanej na stronie internetowej State Bank of Pakistan, zamiast stawki oprocentowania komercyjnego stosowanej w czasie, gdy skarżąca zawarła umowę pożyczki;

— art. 7 ust. 2 rozporządzenia Rady nr 597/2009 interpretowany zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami porozumienia w sprawie subsydiów i środków wyrównawczych, przez zastosowanie nieprawidłowego wskaźnika, a mianowicie obrotu w eksporcie, podczas gdy prawidłowym wskaźnikiem był obrót.

(¹) Dz.U. 2010 L 254, s. 10.

(²) Rozporządzenie Rady (WE) nr 597/2009 z dnia 11 czerwca 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem towarów subsydiowanych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 2009 L 188, s. 93).

Skarga wniesiona w dniu 3 grudnia 2010 r. — H.Eich przeciwko OHIM — Arav (H.EICH)

(Sprawa T-557/10)

(2011/C 30/98)

Język skargi: włoski

Strony

Strona skarżąca: H.Eich Srl (Signa, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci D. Mainini, T. Rubin, A. Masetti Zannini de Concina, M. Bucarelli, G. Petrocchi, B. Passaretti)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Arav Holding Srl (Palma Campania, Włochy)

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 9 września 2010 r.;

— stwierdzenie ważności znaku towarowego H.EICH objętego zgłoszeniem nr 6256242;

— obciążenie strony pozwanej kosztami całego postępowania, włącznie z postępowaniem w dwóch instancjach przed OHIM.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „H.EICH” (zgłoszenie nr 6256242) dla towarów należących do klas 18 i 25

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Arav Holding Srl

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Graficzny znak towarowy zawierający element słowny „H- Silvian Heach” (włoski znak towarowy 976 125 i znak towarowy w Beneluksie, Republice Czeskiej, Niemczech, Grecji, Hiszpanii, Francji, na Węgrzech, w Austrii, Polsce, Portugalii, Rumunii, Zjednoczonym Królestwie i Szwecji w rozumieniu Protokołu do Porozumienia madryckiego) dla towarów należących do klas 18 i 25

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Oddalenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Uchylenie zaskarżonej decyzji i odrzucenie zgłoszenia

Podniesione zarzuty: Błędne zastosowanie i interpretacja art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd).

Postanowienie Sądu z dnia 16 listopada 2010 r. — Regione autonoma della Sardegna i in. przeciwko Komisji

(Sprawy połączone T-394/08, T-408/08, T436/08, T-453/08 i T-454/08) (¹)

(2011/C 30/99)

Język postępowania: włoski

Prezes czwartej izby zarządził wykreślenie sprawy.

(¹) Dz.U. C 285 z 8.11.2008.

Postanowienie Sądu z dnia 29 listopada 2010 r. — DVB Projekt przeciwko OHMI — Eurotel (DVB)

(Sprawa T-578/08) (¹)

(2011/C 30/100)

Język postępowania: angielski

Prezes piątej izby zarządził wykreślenie sprawy.

(¹) Dz.U. C 55 z 7.3.2009.